

De politiske ungdomsorganisationer i RÆSON:

Veto #9

A (DSU): Landsformand Jacob Bjerregaard Jørgensen

B (RU): Landsformand Zenia Stampe Mortensen

D (CDU): Landsformand Anna Sigrid Pii Svane

F (SFU): Landsformand Thomas Medom

K (KDU): Landssekretær Jens Christian Kirk

M (MPU): Carsten Stage og Signe A.E. Larsen.

O (DFU): Politisk næstformand Morten Messerschmidt

V (VU): Landsformand Claus Horsted

Ø (SUF): Mikkel E. Larsen

1. "What took place in that Iraqi prison was the wrongdoing of a few, and does not reflect the character of the more than 200,000 military personnel who have served in Iraq since the beginning of Operation Iraqi Freedom. America is a compassionate country that believes in justice and in freedom." (Præsident Bush i sin ugentlige radiotale, 8. maj). Har befrielsen af Irak lidt uoprettelig skade med afsløringen af, at fanger er blevet mishandlet og ydmyget af Koalitionens soldater?

A (DSU): Landsformand Jacob Bjerregaard Jørgensen: Afsløringerne af, hvordan amerikanske soldater har behandlet fængslede irakere er både rystende og afskyvækkende. Alligevel mener jeg ikke at selve befrielsen af Irak endnu har lidt uoprettelig skade. Men utroligt meget afhænger af, hvordan USA nu takler de soldater og det militær-system, som er ansvarligt for overgrebene. Hvis USA fortsætter af den vej, som bl.a. Udenrigsminister Colin Powell er slået ind på, med offentlige tilbunds gående retssager, hvor de skyldige bliver straffet og hvor der bliver givet mere reelt ansvar til FN for genopbygningen og sikkerheden i Irak, kan USA måske stadig nå at få stoppet den onde spiral af terror og bombeaktioner, som overgrebene har sat i gang. Vælger man bare at lade stå til og se igennem fingre med både soldaternes handlinger og den nuværende militære indsats' massive problemer, mister USA både det sidste figenblad af legitimitet i den irakiske civilbefolknings øjne og har endnu engang demonstreret, at internationale traktater og konventioner er noget der kun gælder, når det passer USA. Men det er selvfølgelig helt klart, at ligegyldigt hvor offentlig og tilbunds gående USA vælger at lave retssagerne mod de ansvarlige soldater, er det selvfølgelig stadig lige dobbeltmoralisk og lige forkasteligt at USA i den grad stadig modarbejder den internationale straffedomstol, som reelt er den eneste mulige garant for, at alle internationale traktater bliver overholdt og at alle skyldige bliver stillet til ansvar for deres handlinger. Og denne foragt for det internationale samfund styrker selvsagt ikke amerikanernes legitimitet i Irak.

B (RU): Landsformand Zenia Stampe Mortensen: Mennesker er i stand til at begå uhyrligheder, når de befinder sig i ekstremt pressede situationer. Derfor er det også snarere reglen end undtagelsen, at krig medfører tortur. Men det gør ikke tortur til et uafværgeligt onde, vi bare må leve med.

Tværtimod! Tortur er modbydeligt og kan under ingen omstændigheder accepteres eller legitimeres, men må derimod bekæmpes med den største ihærdighed.

Lige siden det kom frem, at amerikanske fangevogtere har mishandlet irakiske fanger i Abu Ghraib-fængslet, har de politiske såvel som militære ledere forsøgt at frasige sig ansvaret: De kendte ikke til de konkrete hændelser. Men selvom vi tager den påstand for gode varer, så frikender det dem langt fra: Det er en ledelses opgave at skabe en organisationsstruktur og -kultur, der forhindrer, at noget så afskyeligt som tortur forekommer. Man kan derfor med rette bebrejde de politiske og militære ledere, at de ikke satte mere aktivt ind for at forebygge og opdage torturen.

Men uanset om det var kold kynisme, udygtighed eller naivitet, der lå til grund for ledernes svigt, så har de gjort sig skyldige i en utilgivelig forsømmelse. Hvis Koalitionen vil genvinde irakernes og det internationale samfunds tillid, er det derfor ikke nok at straffe bødlerne hårdt. Der må også placeres et ansvar højere oppe i systemet. Det der skete i Abu Ghraib-fængslet *måtte* ikke ske, og det var ledelsen opgave at sørge for, at det heller ikke *kunne* ske. Men det skete!

D (CDU): Landsformand Anna Sigrid Pii Svane: CDU mener at krigen var en befrielse af Irak fordi formålet med krigen var at etablere et demokratisk Irak.

Demokrati virker for mange irakere som en amerikansk/vestlig idé. Det kan kun gennemføres hvis folket står bag, og negative holdninger overfor USA og resten af vesten vil automatisk smitte af på velviljen overfor demokratiet. Man kan roligt sige, at afsløringerne fra Abu Ghraib-fængslet har påvirket den irakiske, og den arabiske, befolkning og forstærket deres negative fordomme om den amerikanske mellemøst-politik.

Om skaderne er uoprettelige vil tiden vise, men der skal ikke være tvivl om at vi i CDU ønsker at de ansvarlige fra den politiske såvel som den militær ledelse, stilles for en åben retssag, som alle kan følge med i, ikke mindst for at vise irakerne, at vi selv følger det demokrati vi ønsker for dem.

F (SFU): Landsformand Thomas Medom: Befrielsen af Irak har ikke lidt uoprettelig skade, da der ikke har været tale om en befrielse. Der har været tale om to grunde til at gå i krig. Det var for at afvæbne Saddam-regimet og så var det for at sætte sig på oliereserverne. Begge dele er opnået, mens der aldrig nogensinde har eksisteret en sammenhængende plan for at skabe demokrati i Irak. Om USA og koalitionen kun er hadet meget eller er hadet rigtig meget i det meste af Mellemøsten, er ikke afgørende for chancerne for at opbygge demokrati i Irak. Det sker om alle omstændigheder ikke før man overdrager ansvaret til FN.

Beretningerne fra det irakiske fængsel Abu Ghraib har med god grund vakt harme over hele verden. Selv om man ikke skal skyde skylden for torturen af irakiske fanger hverken på alle de amerikanske soldater, på de danske soldater eller på Anders Fogh Rasmussen, så er afsløringerne af ydmygelserne og torturen blevet en belastning. Jeg føler mig helt overbevist om at Anders Fogh Rasmussen føler sig lige så frastødt af den seneste tids afsløringer som jeg. Ikke desto mindre har begivenhederne aktualiseret en række problemer, som SF tidligt pegede på: Hvordan sikrer man sig, at koalitionspartnerne overholder Geneve-konventionen? Har Danmark et medansvar, når de amerikanske allierede bruger napalm? Har Danmark et medansvar når koalitionspartnerne - som det nu er kommet frem - bruger de samme metoder som Saddams bødler? Kan man skabe demokrati med krig? Torturen er et kæmpe problem for de amerikanske og britiske ledere. Men den klæber nu

også til Anders Fogh. Ikke som skyld - men som (med)ansvar. Den danske regerings beslutning om at gå med i koalitionen gør os forpligtede til at sikre de spilleregler krigen skal føres efter, og her har Danmarks regering svigtet. Allerede i krigens allerførste dage spurgte SF regeringen hvad den ville gøre for at sikre koalitionstroppernes overholdelse af Geneve-konvention. Og da det blev afsløret (efter månedsvis af benægtelser fra Pentagon) at USA havde brugt napalm i Irak, spurgte SF regeringen om den kunne leve med den form for krigsførelse. Hver gang er Anders Fogh Rasmussen krøbet uden om. Skal der skabes demokrati i verden, må vi selv gå forrest og respektere demokratiets spilleregler.

K (KDU): Landssekretær Jens Christian Kirk: At de få ødelægge det for de mange er et velkendt problem, men ja, genopbygningen af Irak har lidt voldsom skade, om den er uoprettelig er dog en anden sag.

M (MPU): Carsten Stage og Signe A.E. Larsen: Det er klart, at irakernes forhold til USA er blevet endnu mere anspændt ovenpå offentliggørelsen af de frygtelige og ydmygende torturscener i Irak. Mange irakere må uvægerligt opleve, at de stadig er ufrie eller besatte, ikke længere af Saddam Hussein, men af USA og de allierede. At der således stadig foregår tortur på linie med den Saddam Hussein praktiserede i de irakiske fængsler, underbygger naturligvis denne opfattelse, og det er svært at bebrejde den irakiske befolkning, hvis den opfatter den amerikanske fremgangsmåde som både hyklerisk og hånende. Det står stadig hen i det uvisse, hvor organiseret eller "topstyret" denne form for ydmygelse rent faktisk er, men når de involverede soldater hævder, at handle efter ordre, er det selvsagt meget alarmerende. Meget tyder desværre på, at denne sag er endnu et eksempel på, at USA sætter sig selv uden for lov og ret og uden for de menneskerettigheder, som de ellers paradoksalt hævder at være forkæmpere for.

O (DFU): Morten Messerschmidt: Afsløringerne, som er frygtelige, har ingen betydning for krigens vigtighed og må ikke stå i vejen for, at befrielsen fortsætter. Det er meget vigtigt at mærke sig, at der rent faktisk finder en effektiv, fair og lovmæssig retsforfølgelse sted over for dem, der har begået disse uhyrligheder. Der, hvor der er sket størst skade, er på tilliden fra irakernes side. Det er forståeligt, at de bliver bange, når de får kendskab til disse - om end uendeligt få og små - sager. Det er derfor et vigtigt budskab, som Bush sender. Og forholdene kan ikke få os til at ryste på hånden.

V (VU): Claus Horsted: Projekt 'befri Irak' kan kun lade sig gennemføre, hvis koalitionen virker reelle og hvis operationen i offentlighedens optik har reelle motiver og hensigter. Hvis koalitionen soldater mister tilliden hos den enkelte iraker, er der ualmindelig lang vej igen. Der er behov for troen på at det, som kommer, er bedre end det, der har været. De forfærdelige billeder af torturerede fanger, der er blevet vist verden over, har derfor for evigt skadet aktionen i Irak, ingen tvivl om det. Der er skabt tvivl om det, der vil komme i fremtiden er bedre end det, som har været i de forgangne 30 år.

Ø (SUF): Mikkel E. Larsen: At USA og Storbritannien har torteret og pint fanger var ikke nogen nyhed. Det har krigsførende parter altid gjort, ikke mindst besættelsesmagter. USA er jo i øvrigt kendt for at blæse på konventioner og menneskerettigheder overalt. Torturen og de dårlige forhold for fangerne i Irak har sikkert været kendt helt til tops (og er sandsynligvis enten godkendt eller beordret). Ellers er det et utilgiveligt svigt i struktur og kontrol. "Befrielsen" af Irak har ikke lidt nogen skade - som rigtig mange mennesker i vesten (og de fleste irakere) har gennemskuet, så var

krigen mod Irak en ulovlig og beskidt angrebskrig. Den havde ikke til formål at "befri" eller hjælpe den almindelige iraker, men tjente derimod amerikanske indenrigspolitiske hensyn, olieforsyningshensyn og geostrategiske hensyn.

2. Er Ariel Sharon det bedste håb for en løsning på konflikten mellem Israel og palæstinenserne?

A (DSU): Landsformand Jacob Bjerregaard Jørgensen: Sharon er ikke det bedste håb for at løse problemerne i mellemøsten. Sharon og hans sikkerhedshegn kan måske på kort sigt nedsætte antallet af selvmordsbomber i Israel, men på længere sigt er det ikke en holdbar fredelig løsning. Løsningen er imidlertid heller ikke en anden regeringsleder fra Likud. Sharon er trods alt retorisk indstillet på en form for fred mens det yderste højre, som har rødder langt ind i Likud, på ingen måde er indstillet på at skabe fred. Fortsætter den nuværende situation er min klare overbevisning, at hadet vil vokse og nå uanede højder. Jeg tror, at vejen til fred enten forudsætter en genoplivning af den israelske fredsbevægelse eller et langt stærkere arbejderparti, end det vi kender i dag. Konkret tror jeg, at en fred forudsætter en ny stærk israelsk personlighed, der ikke er bundet op af det yderste højre. En person, der kan sætte sig ud over de nationalistiske argumenter, og samtidig skabe en troværdig stemning omkring nødvendigheden at et kompromis med palæstinenserne.

B (RU): Landsformand Zenia Stampe Mortensen: Der findes kun én legitim og holdbar løsning på den israelsk-palæstinensiske konflikt: En løsning, der er blevet til gennem reelle forhandlinger mellem parterne. Med den såkaldte Køreplan for Fred forsøgte det internationale samfund at skabe rammen om en forhandlingsproces mellem parterne, der skulle resultere i en to-statsløsning. Parterne accepterede planen, men formåede aldrig at nå ud over planens første fase, som indebar et totalt ophør af vold fra begge sider: De palæstinensiske selvmordsterrorister bomber stadig uskyldige israelere, og det palæstinensiske selvstyre gør ikke nok for at dæmme op for terroren; samtidig fortsætter Israel sin militære offensiv i de besatte områder og opførelsen af en sikkerhedsbarriere, der annekterer palæstinensisk jord og afskærer palæstinensere fra deres landbrugsjord, hospitaler, uddannelsesinstitutioner og familier.

Selvom begge parter har medvirket til at optrappe konflikten, er der ingen tvivl om, at det er Sharon, der bærer hovedansvaret for, at fredsprocessen ligger i ruiner. Han har fra start demonstreret, at han ikke ønsker at forhandle med palæstinenserne. I stedet har han søgt – og fået! – USA's tilslutning til sin egen ensidige 'fredsplan'. En plan, der ganske vist indebærer israelsk tilbagetrængning fra Gaza, men som samtidig har til formål at opretholde de største israelske bosættelser på Vestbredden. Sharons plan vil efterlade palæstinenserne et område, der er så fragmenteret, at det umuligt kan danne ramme om en (demokratisk) stat. Problemet med Sharon er, at han aldrig når den banebrydende erkendelse: at en stærk palæstinensisk stat og et velfungerende palæstinensisk demokrati faktisk udgør en langt mindre trussel mod staten Israel end de forarmede besatte områder og den frustrerede palæstinensiske befolkning gør i dag.

D (CDU): Landsformand Anna Sigrød Pii Svane: Der er håb for løsningen af konflikten mellem Israel og palæstinenserne, ellers kan vi opgive med det samme. Vi kan dog ikke se hverken en israelsk eller palæstinensisk leder som det største håb for en løsning af konflikten. Først når grunden til terroren forsvinder, vil selve terroren stoppe, og først når befolkningerne bakker op, vil lederne

kunne tage de nødvendige beslutninger.

Vi mener at en fuld tilbagetrækning fra de palæstinensiske områder er en af disse nødvendige beslutninger. Terroristerne vil på det tidspunkt ikke længere kunne sælge deres handlinger som frihedskamp.

F (SFU): Landsformand Thomas Medom: Ligesom jeg ikke tror at en kleptomani er den bedste sikkerhedsvagt på Rosenborg tror jeg heller ikke at en krigsforbryder og bøddel, der stod i spidsen for den berygtede og tragiske massakre på palæstinensiske flygtninge i Libanon tilbage i 1982, er den bedste mand til at skabe fred i konflikten i Palæstina. Sharons plan om at rømme Gaza er først og fremmest en plan for at annektere store dele af Vestbredden. George Bushs godkendelse af Sharonplanen viser endnu engang USA's manglende vilje til at respektere international ret og er samtidig en blåstempling af Israels annektering af palæstinensisk jord. Sharonplanen er i direkte strid med Osloaftalerne og med den såkaldte køreplan for fred. Den kritiske dialog har ikke forhindret Israel i at opføre en mur på palæstinensisk territorium. Muren adskiller mennesker fra deres familier, fra deres arbejdspladser og fra hospitaler. Israel hævder at muren opføres af sikkerhedshensyn, men i så fald kunne muren have været opført på israelsk territorium. Ved at opføre den på palæstinensisk territorium inddrager man jord, der retmæssigt tilhører palæstinenserne. Muren er endnu et skridt i retningen af en reel annektering af de besatte områder. Den er et eksempel på, hvordan Israel overtager blandt andet palæstinensisk landbrugsjord, og opførelsen af muren og udbygningen af de ulovlige bosættelser er med til at underminere muligheden for at oprette en levedygtig palæstinensisk stat. Også i denne sag burde vi gøre brug af international ret og internationale domstole.

K (KDU): Landssekretær Jens Christian Kirk: Den eneste måde hvorpå der er udsigt til fred er hvis høgene legitimerer freden. Sharon er en høg. Men hvem er høgene på den anden side? Og er der vilje til reelle forhandlinger fra nogen af siderne?

M (MPU): Carsten Stage og Signe A.E. Larsen: Nej. Sharons brutale og egenrådige magtdemonstrationer giver ikke meget håb for en fredelig løsning i Israel-Palæstina-konflikten. At Bush bakker op om Sharons linje er dog ikke overraskende, eftersom den er umiskendeligt beslægtet med USA's egen konfliktløsning rundt om i verden. Det er klart, at spændingerne mellem Israel og Palæstinenserne ikke bliver mindre, jo mere militant Israel fører sig frem. Tværtimod. En sådan fremfærd trækker blot fronterne hårdere op. Det er selvsagt svært at finde løsningen på den ulykkelige situation i Israel og Palæstina, men det bør dog stå klart for alle, at man ikke kan opnå fred ved at intensivere de kompromisløse militære nedslag.

O (DFU): Politisk næstformand Morten Messerschmidt: Sharons politik er svær at blive klog på. For det første skal man gøre sig klart, at der i dag ikke er forskel på Sharon og Labor i dette spørgsmål. Begge støttede tilbagetrækningen. Jeg mener imidlertid ikke, at en tilbagetrækning vil skabe fred og frihed for terror. Det er åbenlyst, at den palæstinensiske terror ikke har noget som helst med territorialbegrænsninger at gøre. Det er et skalkeskjul, som den europæiske venstrefløj - herunder pressen - har slubret i sig som sødmælk. Den her konflikt drejer sig om had. Om had mod jøderne, som araberne i enhver afskygning har forfulgt igennem verdenshistorien. Enhver ved jo, at terroren også var udbredt før '67 og i forhold til Sinai så vi, at terroren faktisk blev værre, da man trak sig tilbage i starten af 90'erne. Jeg tror derfor ikke på Sharons plan.

V (VU): Landsformand Claus Horsted: Meget tyder på at Sharon som politiker kan slippe af sted med mere end andre tidligere israelske ledere. Det er derfor også min klare opfattelse at der er behov for en mere midtersøgende israelsk leder end tilfældet er med Sharon. Men Sharon alene er ikke skyld i den yderst tilspidsede situation i øjeblikket. Der skal to til at forhandle og palæstinenserne er også snart nødsaget til at komme ud af busken og vise reel forhandlingsvilje.

Ø (SUF): Mikkel E. Larsen: Ariel Sharon er den største forhindring for fred i Palæstina lige nu. Han er tydeligvis ikke interesseret i hverken fred, en løsning på konflikten eller en levedygtig palæstinensisk stat. At han øjensynligt ligger til venstre i sit parti gør ikke sagen bedre. Israels hær, Sharon og hans regering har kun brugt éet eneste redskab over for palæstinenserne: Grovfilen. Snigmord, raketangreb til højre og venstre i civile områder, chikane, rydning af civile huse, og nu den mastodontiske apartheidmur, der klipper Vestbredden i stumper og stykker. Hvis man vil fratage palæstinenserne ethvert håb om en bedre fremtid og et menneskeligt liv og styrke terrorismen, skal man opføre sig som Israel gør i disse tider. Under Sharons kyndige ledelse. Og den nyeste, absurde "disengagement"-plan, som Bush støtter, vil umuligt være spiselig for andre end Israel og USA. I bedste fald er det en fis i en hornlygte, i værste fald vil den ødelægge fredsprocessen i årevis.

Det bedste håb for en løsning i konflikten mellem Israel og Palæstina ville være massive sanktioner mod Israel fra EU's (eller FN's) side med krav om efterlevelse af de FN-resolutioner, som Israel har skidt på de sidste 30-40 år.

3. Hvilket spørgsmål har den største betydning for Mellemøstens fremtid: den israelsk-palæstinensiske konflikt eller Irak?

A (DSU): Landsformand Jacob Bjerregaard Jørgensen: Jeg mener, at Israel-Palæstina-konflikten i dag har den største betydning for en fredelig fremtid i mellemøsten, men samtidig bærer konflikten i Irak kimen til at kunne blive mindst lige så alvorlig for især forholdet mellem den vestlige og den arabiske verden. Det er meget vanskeligt at skabe det mere afbalancerede og sekulariserede billede af USA og vesten i de arabiske befolkninger, som jeg mener, er helt nødvendigt for en fremtidig fredelig sameksistens, når de samme befolkninger ser billederne af de amerikanske overgreb i Irak hver dag i fjernsynet. I øjeblikket er det stort set umuligt at forudse hvilke etniske og religiøse konflikter som kan eksplodere i Irak, både hvis amerikanerne bliver og hvis de trækker sig ud af landet, men det ligger fast, at konflikten mellem jøder og palæstinensere i snart 50 år har haft enorm indflydelse på hele mellemøsten. Både som reel konflikt på et strategisk og historisk vigtigt landområde, men også som en symbolsk og religiøs konflikt, som har formet hele regionen.

B (RU): Zenia Stampe Mortensen: Opbygningen af en demokratisk retsstat i Irak vil kunne sætte gang i en omfattende demokratiseringsproces i hele regionen. Men det tager som bekendt lang tid at udvikle demokrati i en forhenværende diktaturstat – ikke mindst når befrierne opfattes som besætttere.

For Vestens troværdighed – og af mange andre grunde – er det derfor afgørende, at der sættes massivt ind for at løse den israelsk-palæstinensiske konflikt: Parterne skal presses tilbage til forhandlingssporet. Men selv en forhandlet løsning, vil være uhyre svær at realisere. For det første vil den møde stærk modstand fra fundamentalister på begge sider, og for det andet er det en ualmindelig stor udfordring at stabilisere et område, der har været præget af konstant undtagelsestilstand. Det hele står og falder derfor med, at det internationale samfund er villigt til at stille såvel civile som militære ressourcer til rådighed for at implementere parternes forhandlingskompromis.

D (CDU): Landsformand Anna Sigrid Pii Svane: Der er håb for løsningen af konflikten mellem Israel og palæstinenserne, ellers kan vi opgive med det samme. Vi kan dog ikke se hverken en israelsk eller palæstinensisk leder som det største håb for en løsning af konflikten. Først når grunden til terroren forsvinder, vil selve terroren stoppe, og først når befolkningerne bakker op, vil lederne kunne tage de nødvendige beslutninger.

Vi mener at en fuld tilbagetrækning fra de palæstinensiske områder er en af disse nødvendige beslutninger. Terroristerne vil på det tidspunkt ikke længere kunne sælge deres handlinger som frihedskamp.

F (SFU): Landsformand Thomas Medom: Hvad er højest: Et tordenskrald eller rundetårn? Der er ingen tvivl om, at begge konflikter skal have en fredelig udgang før vi får fred i Mellemøsten. FN er og bliver den organisation der er bedst til at skabe fred i verden, og så længe det er had, mistillid og den amerikanske højrefløj der styre udviklingen, vil der også fortsat være meget lange udsigter til fred. Alle er nødt til anerkende, at palæstinenserne har ret til deres eget land, også selvom der står noget andet i en bog hedder biblen. Ligeledes er vi nødt til at stoppe besættelsen af Irak og indsætte en fredsbevarende styrke - ellers vil terrorismen og volden fortsætte i en spiral der kun går opad.

K (KDU): Landssekretær Jens Christian Kirk: At USA og koalitionen har bidraget til at destabilisere regionen yderligere er ikke smart. Den rævekage bør der dog kunne ryddes op i hen af vejen. Evtigt presserende er derimod Israel-Palæstinakonflikten, som i mere end 50 år været en kilde til uro i regionen, og virker konstant destabiliserende.

M (MPU): Carsten Stage og Signe A.E. Larsen: Begge konflikter spiller en afgørende rolle for Mellemøstens fremtid. Begge steder skabes der pga. den aggressive og militært understøttede politik desværre en meget stor spænding mellem Mellemøsten og Vesten. Denne spænding kan meget vel danne grobund for terrorisme, hvis ikke magtforholdene udlignes, og der skabes en ligeværdig dialog mellem parterne.

O (DFU): Politisk næstformand Morten Messerschmidt: Irak-krigen og Israel-palæstina-konflikten er to sider af samme sag. De viser begge, hvor den islamiske kultur er ødelæggende for ethvert samfund. Palæstinenserne har ikke formået at skabe noget i deres områder, om end de faktisk har alle muligheder for det. De formår ikke en gang at holde deres gader i Jerusalem rene! Det samme i forhold til Irak - som alle andre islamiske lande - hvor det i sidste ende altid er den diktatoriske, fundamentalistiske islam der vinder slaget.

V (VU): Landsformand Claus Horsted: Gennem årene har det med al tydelighed vist, at det er svært at skille tingene ad i Mellemøsten. De forskellige krige og konflikter influerer på hinanden.

Konflikten mellem israelere og palæstinensere har gennem årene dog på en eller anden måde levet sit eget liv. Så længe konflikten ikke har fundet sin løsning vil Mellemøstens fremtid være ustabil. Der er derfor ingen tvivl om at det er den israelske-palæstinensiske konflikt, der er mest afgørende for Mellemøstens fremtid.

Ø (SUF): Mikkel E. Larsen: Det er svært at vælge. Men den israelsk-palæstinensiske konflikt er nok værst. Israels horrible opførsel - og USA's støtte til den - harmer og forbitrer fortsat millioner af arabere og muslimer. Talløse må være blevet inspireret til terrorisme og fundamentalisme på baggrund af den vrede og det had, som må være svært ikke at føle mod Israel og USA, hvis man er palæstinenser eller identificerer sig med dem. Irakkriegen som svinestreg og moralsk lavpunkt siden Vietnamkrigen skal nu ikke undervurderes af den grund.

4. Efter Madrid: Er Europa idag i 'terrorkrig'? Er EU? Bør vi være det?

A (DSU): Landsformand Jacob Bjerregaard Jørgensen: Jeg mener, det ville være både farligt og forkert, hvis vi pludselig definerede os selv som deltagere i en permanent krig mod terrorister. Vi skal selvfølgelig ikke være blåøjede og undlade at tage forholdsregler mod fremtidige terroraktioner på europæiske grund, for der vil nok desværre komme flere. Men det betyder ikke, at vi skal lukke os inde bag høje mure og stramme, snærende terrorlovgivninger, som kun er med til at grave grøfterne mellem de forskellige europæiske befolkningsgrupper dybere. Jeg mener, at den vigtigste kamp mod terror er at skabe fremtidsudsigter for de mange mennesker, der vokser op i mellemøsten og Nordafrika. Den vestlige verden er nødt til at indse nødvendigheden af en øget målrettet omfordeling, der kan reducere fattigdommen og terroren i den 3. verden. Det er den langsigtede strategi, der kan give disse mennesker et alternativ til at sprænge sig selv i luften.

B (RU): Landsformand Zenia Stampe Mortensen: Opbygningen af en demokratisk retsstat i Irak vil kunne sætte gang i en omfattende demokratiseringsproces i hele regionen. Men det tager som bekendt lang tid at udvikle demokrati i en forhenværende diktaturstat – ikke mindst når befrierne opfattes som besætttere.

For Vestens troværdighed – og af mange andre grunde – er det derfor afgørende, at der sættes massivt ind for at løse den israelsk-palæstinensiske konflikt: Parterne skal presses tilbage til forhandlingssporet. Men selv en forhandlet løsning vil være uhyre svær at realisere. For det første vil den møde stærk modstand fra fundamentalister på begge sider, og for det andet er det en ualmindelig stor udfordring at stabilisere et område, der har været præget af konstant undtagelsestilstand. Det hele står og falder derfor med, at det internationale samfund er villigt til at stille såvel civile som militære ressourcer til rådighed for at implementere parternes forhandlingskompromis.

B (RU): Landsformand Zenia Stampe Mortensen: *Krig* ikke en særlig god betegnelse for indsatsen mod terrorisme. Krig refererer nemlig først og fremmest til militær aggression. Og selvom terroristerne netop udfolder sig ved voldelig aggression, må indsatsen mod terror nødvendigvis spille på langt flere tangenter. Det skyldes ikke mindst, at fjenden, i mangel af en egentlig politisk base (så som en stat), er ualmindelig svær at identificere og lokalisere. Det er derfor uhyre svært at

målrette en militær aktion – føre krig – mod terror. De militære aktioner mod terroristernes træningslejre i Afghanistan er det tætteste, vi kommer en egentlig *krig* mod terror, mens Irak-krigen kun i Bush's retorik har noget at gøre med terrorbekæmpelse: Saddam Hussein havde hverken masseødelæggelsesvåben eller forbindelser til Bin Laden, og krigen vil – i hvert fald ikke på kort sigt – virke forebyggende på terror.

Indsatsen mod terror kræver helt andre midler end krig. For det første må vi finde ud af, hvad der får unge mænd til at udvikle sig til terrorister. Ikke for at 'forstå' og 'tilgive' dem, men for at forebygge at endnu flere udvikler sig til terrorister. For det andet skal vi udvikle metoder til at opsnappe og afværge terroristernes angreb – bl.a. gennem et styrket tværnationalt samarbejde. Endelig skal vi opbygge et civilt beredskab, der minimerer skaden, hvis ulykken alligevel sker. Det er på disse tre områder, at EU bør sætte samlet ind – men ingen af områderne lader sig indfange af begrebet krig. Så nej: Europa og EU er ikke i krig mod terror. Krig er kun i meget få og afgrænsede tilfælde et effektivt våben i terrorbekæmpelsen.

D (CDU): Landsformand Anna Sigrid Pii Svane: Vi har altid været i krig mod terror, der er blot kommet meget mere fokus på siden d. 11. sep. De uhyggelige begivenheder i Madrid har været en konstatering af at terroren også kan ramme os i Europa. Selvfølgelig skal terroren bekæmpes, men igen: først når grunden til terroren forsvinder, vil selve terroren stoppe. Det er her vores indsats skal være meget mere synlig. Vi skal prøve at opnå en mere retfærdig verden at leve i, både med hensyn til fødevarer, sundhed og samfundsforhold.

F (SFU): Landsformand Thomas Medom: Jeg har i hvert fald ikke set meget krig i Danmark, men der er da ikke tvivl om at verden og også Europa og Vesten er blevet et mere usikkert sted at leve. Der er to veje at gå: Bygge en kæmpe mur omkring de rige lande. Eller vi kan udrydde årsagerne til konflikten. Man kan selvsagt ikke kontrollere og straffe sig ud af terrorproblemet - terrorens væsens er jo netop at den kan udføres af alle, overalt, når som helst og uden nogen form for midler. Derfor er den eneste vej at bekæmpe årsagerne, som de fleste eksperter er enige om er nød, fattigdom og sult. Dette skal selvfølgelig gå hånd i hånd med en indsats for at udbrede demokrati og menneskerettigheder til resten af verden.

K (KDU): Landssekretær Jens Christian Kirk: Nej. Europa er ikke og bør ikke være i terrorkrig, men man bør altid kæmpe imod terror. Hvordan det gøres er så det afgørende spørgsmål.

M (MPU): Carsten Stage og Signe A.E. Larsen: Bush har gjort en dyd ud af sin krig mod terror. Tilgangen er dog forfejlet. Man kan ikke bekæmpe terrorisme militært. Hvis det var et spørgsmål om militær overlegenhed havde terrorangrebene den 11. september mod verdens største militære supermagt aldrig kunne finde sted. Terror må hovedsageligt bekæmpes gennem forebyggende indgreb, dvs. primært ved at udligne sociale og økonomiske skel, og ved at hindre undertrykkelse af befolkningsgrupper. Når mennesker er uden håb for fremtiden, vil de altid være langt farligere, og derfor bekæmpes terror mest effektivt ved at give verdens fattigste en reel mulighed for at skabe bedre levevilkår.

O (DFU): Politisk næstformand Morten Messerschmidt: Vi har været i terrorkrig i mange år. Og vi er mange, der har sagt det længe. Det er bare først nu, det er gået op for venstrefløjen og pressen, fordi angrebne er begyndt at ramme på vor egen jord, jf. 11.9 og 11.3. Før var angrebne mod vestlige mål så som ambassader mv. i fjerntliggende lande. Vi står i en kamp mellem civilisationer.

De islamiske fundamentalister vil omstyrte vores verden. De vil have et verdensomspændende khilaffa og de vil udrydde dem, som ikke er muslimer. Det er åbenlyst. Og disse fundamentalister er følgelig vores fjender, der skal bekæmpes.

V (VU): Landsformand Claus Horsted: Siden angrebet på New York den 11. september 2001 har den vestlige verden været i krig mod terror, således også EU-landene. Det kujonagtige angreb mod Madrid har uden tvivl været med til at øge opmærksomheden og indsatsen omkring terror i de europæiske lande og dermed opruste EU's krig mod terror. Sådan må det nu engang være når vestlige demokratier på denne måde bliver angrebet af feje terrorister, der ikke står frem og bekender kulør.

Ø (SUF): Mikkel E. Larsen: Der er ikke nogen, som er i "terrorkrig". "Krigen mod terror" er et vrøvlbegreb, som magthaverne i mange vestlige lande bruger som påskud for at indskrænke befolkningernes frihedsrettigheder, øge overvågningen og i værste fald overfalde andre lande efter forgodtbefindende. At der kommer et terrorangreb mod et land, som deltog aktivt i angrebskrigen mod Irak; et land, hvis regering var varme støtter til USA's løgnehistorier og dermed medskyldig i tusindvis af uskyldiges død, er ikke overraskende. Selvom det selvfølgelig er forkert.

5. Ville Danmark være et bedre land hvis alle embedsmænd handlede som Frank Grevil? Ville vi være et sikrere land?

A (DSU): Landsformand Jacob Bjerregaard Jørgensen: Som udgangspunkt mener jeg, at embedsmænd i almindelighed og efterretningsfolk i særdeleshed har en meget udbredt pligt til at være loyale over for deres chefer. Men hele Frank Grevil-sagen viser, at vi både har behov for en skarpere kontrol med, hvordan vores efterretningsorganisationer arbejder – og også at har brug for at få afdækket regeringens grunde til at gå i krig i Irak. Når Anders Fogh Rasmussen føler, at det er nødvendigt at kaste Danmark ud i en krig med så snævert et flertal i folketinget, så har han også en pligt til åbent at lægge sine begrundelser frem for hele befolkningen.

B (RU): Landsformand Zenia Stampe Mortensen: Grevils afsløringer gjorde os hverken meget klogere på statsministerens beslutningsgrundlag eller på sandsynligheden for, at Saddam Hussein besad masseødelæggelsesvåben. Til gengæld afslørede hans udsagn, at vi har en efterretningstjeneste, der ikke har formået at omstille sig til den nye trusselssituation, og som er lidt følsom overfor politikernes holdninger. Forhåbentligt vil Grevils kritik medvirke til, at der bliver strammet op på FE's metoder og uafhængighed, så vi får en mere professionel efterretningstjeneste. Men en læk kan også være farlig: F.eks. hvis efterretningstjenesten bliver stillet i et så dårligt lys, at andre lande ikke vil videregive oplysninger til den.

D (CDU): Landsformand Anna Sigrid Pii Svane: Vi mener at embedsmænd har pligt at handle når de mener at der er foregået noget forkert. Men det er først og fremmest inde i systemet og til de overordnede man skal henvende sig. Hvis alle gik i pressen med det samme, ville mange interne og personfølsomme sager blive kendt i offentligheden, uden at der var egentligt belæg for det.

Grevils sag viser først og fremmest at vores efterretningstjeneste ikke lever op til den professionelle efterretningstjenestes standard anno 2004. Det burde ikke have været op til en enkelt mands samvittighed, om de oplysninger kom frem.

F (SFU): Landsformand Thomas Medom: Selvfølgelig kan man komme i en situation hvor man må sige fra overfor løgn og manipulation. Om det så gør landet bedre eller mere sikkert er et åbent spørgsmål. Det gør i hvert fald Danmark dårligere eller mere usikkert. Der er selvfølgelig brug for en hvis grad af fortrolighed i efterretningstjenesterne, men det var netop ikke denne sags kerne. Regeringen har igen og igen hævdet at man byggede krigsgrundlaget på åbne kilder, men der er jo rejst alvorlig tvivl om grundlaget og om regeringens brug af FE's vurderinger. Det kan hverken offentligheden, Folketinget eller regeringen leve med. Regeringen hævder, at de baserede sig på åbne kilder men bruger i realiteten den påstand som et skjold imod adgang til beslutningsgrundlaget. Det hænger slet ikke sammen.

K (KDU): Landssekretær Jens Christian Kirk: Der bør være flest muligt informationer tilgængelige for offentligheden, og så bør Frank Grevil slet ikke være nødvendig. Forhåbentligt undgår vi situationer, hvor det er nødvendigt at holde beslutningsbærende informationer tilbage fra borgerne.

M (MPU): Carsten Stage og Signe A.E. Larsen: Det er klart, at embedsmænd i en vis grad er nødt til at tilsidesætte egne præferencer og støtte den linje, der bliver dikteret. Det er således ikke betryggende eller gavnligt for sikkerheden, hvis alle embedsmænd har deres egen personlige dagsorden. Ikke desto mindre er det dog endnu mere skræmmende, hvis disse embedsmænd per definition frarøves deres ret til at reagere på åbenlyse uretfærdigheder og fordrejninger af sandheden. I tilfælde, hvor det drejer sig om deciderede fordrejninger, må det derfor være ethvert menneskes ret at sige sin mening og bringe sandheden for dagen. Danmark bliver i hvert fald ikke et mere retfærdigt og sikkert land, af at alle embedsmænd blot blindt parerer ordrer og fuldstændigt tilsidesætter deres egen retfærdighedsfølelse.

O (DFU): Politisk næstformand Morten Messerschmidt: Der er to sider af denne sag: Frank Grevil og pressen. Hvis alle embedsmænd handlede som Frank Grevil, ville Danmark næppe kunne kaldes et civiliseret samfund. At en underordnet embedsmand udtalelse sig om forhold, som han givet ikke har en jordisk chance for at have hele overblikket over, er beskæmmende. At han oveni købet gør det til en velvillig presse, er utåleligt. Frank Grevil har ikke været i en position, der muliggør, at han kan have kendskab til alle sagens akter eller til alle udenlandske efterretninger. Han fortjener derfor kun foragt for ikke at gå kommandovejen, der er en forudsætning for, at hele vort samfund kan fungere.

V (VU): Landsformand Claus Horsted: Eftersom tiden er gået er det blevet klarlagt at Frank Grevil var en ustabil person, der allerede på det tidspunkt hvor han lækkede sine såkaldte fortrolige oplysninger til Berlingske Tidende havde sikret sig et nyt job. Frank Grevils anklager og oplysninger har på ingen måde gjort Danmark et hverken bedre eller sikrere sted at opholde sig. Cirkusforestillingen med Grevil i hovednummeret som klovn har tværtimod givet en masse stof til eftertanke og må ligge op til selvransagelse hos blandt presse og opposition. I dagene efter Grevils identitet blev landskendt var der ikke grænser for hvad man brugte Grevils person til i kampagnen mod Danmarks deltagelse i Irakkrigen. Men efterhånden som det langsomt blev klarlagt hvad Grevil var for en personlighed, og hvor meget der var i hans fortrolige oplysninger, trak såvel presse

som opposition følehornene til sig. Hvis presse og politikere har lært noget af den her historie, ja så er Danmark måske alligevel blevet et bedre sted efter Grevil når man tænker over det.

Ø (SUF): Mikkel E. Larsen: Ja. Alle mennesker, der kan afsløre løgne eller uretfærdigheder, og som kan bidrage til, at offentligheden bliver klogere på sine magthaveres krumspring, skal selvfølgelig fortælle alt - og have lov til det. Man bliver ikke sikrere af, at ens regering kan lyve i fred. Når noget bliver hemmeligstemplet, er det ofte fordi det ikke er helt fint i kanten.